



ELŐFIZETÉSI ÁRA :
 Egész évre 8 frt, félévre 4 frt; negyedévre 2 frt.
 Egyes szám 16 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL :
 Nagyvárad, Uri-utca 5. sz.
 LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

KAPHATÓ :
 Kiss Dávid, Kutasi D., Panker Dániel és Sonnenwirth I.
 kereskedésében.

SZENT LÁSZLÓ SZOBRA ELŐTT.



*Díszmagyarban issad
 Sok urnak üstöke,
 Szent László szobrához
 Bücsujárást rendel
 Doktor Schlauch Lőrincz,
 Nagyvárad püspöke.*

*És így szól a főpap :
 Felség ! tegyél csudát,
 Öltösz díszbe te is ;
 Mert Strobl, a szabó,
 Nem készítette el
 Mára az új ruhát.*

A SZENT KIRÁLY.

Hétszázados mult nehéz sírkövét
Elhengeríti ez a mai ünnep.
Zord fegyverekkel ékes harci nép
S ő, a Vezérük, im előnkbe tűnnek.
„Fejjel magasabb valamennyinél“ —
Ezt írta róla föl a krónikás —
Oh mennyivel vagy akkor magasabb
E gyarló, törpe kornál, óriás!

Zászlód a győzelemnek szárnya volt,
Szemed egy villanása — nyert csata.
Hozzád fűződik a magyar dicsőség,
Hozzád fűződik sok bámult csoda.
Midőn a pusztán sereged vezetted,
Köröskörül inséges sivatag,
Te szóltál — s megindult a szikla szíve
És megenyhültek a szomjas hadak.

És megenyhültek... Oh boldog sereg,
A kinek volt hatalmas, nagy vezére...
Mi is szomjazunk, mi is epedünk,
De nem találunk sehöl enyhülésre...
Nincs köztünk senki, *magasabb*, dicső...
Törpék vagyunk mind — satnya ez a kor.
Forrás nem pezsdül: szebbjövő reménye —
Nagy hős, nagy példa, nagy vezér — sehöl!

Sehöl... sehöl! Hát a sivár jelenből
Síró imával hadd szálljunk a multba,
A nagy példát ez árva nemzedék
Szeretni és követni ott tanulja.
S ki a pusztában hús forrást nyitál
A szomjazó had égő ajakának,
Nyisd meg előttünk, oh, te nagy király,
Forrását most a szent hazafiságnak!

FURA HÍREK.

A bakkancsok. A honvédelmi miniszter megküldte a honvédség részére szükséges 50.000 pár *könnyű* bakkancs szállítására vonatkozó szerződési feltételeket. Mustó Gábor csizmadia mester azonban feliratot intézett a miniszterhez, hogy czélszerűbb lenne a katonáknak a *könnyű* bakkancs helyett *nehéz* bakkancsot csinálni, mert abban nem tudnának olyan hamar megszabadni.

*

Uj vasut. Klobusitzky Béla a «vasut király» Szilágy Somlyótól Margitáig helyi érdekű vasut építésére kapott engedélyt. Mint értesülünk a derék sportmann a mozdony elé telivér méneséből csikókat fogat s a paripákat nem zabbal, hanem gőzzel fűteti.

*

Tolvaj a kir. ügyésznél. Csanády Ákos kir. ügyész kőfaragó-utczai lakásába egy vakmerő tolvaj lopózott és ellopta a közvádli ur óráját; a csendőrök azonban elfogták s a vallatásnál kisült, hogy az illető egy ballassa-gyarmati ügynök; kit Csanády Ákos rögtön meghítt vendégének az ünnepélyekre és a derék ifju a kir. ügyész megyeházi palotájából nézi, hogy hányat ütött az óra.

*

Sulyos bűn. Nehéz bűnnel vádolják *Matyikás* Gavrilát és *Szotyogán* Mitrut. Az enyves kezű román főurak 480 méter mázsa vaskövet loptak el *gróf Wenckheim* Frigyes ponori vasbányájából. A vas tolvajokat elfogta *Vass* László megyei utbiztos és vasra verve kísérte be Vaskóhra.

*

Vizsgálatot tartottak tegnap a rabiskolában. A növendékeket *Bigé* Gyula és *Vavrek* Kálmán vizsgáló bíró hallgatta ki. Különösen kitűnt és szép feleleteket adott *Blumberger* Jakab ötödik évben szenvedő tanuló a «*Zsebmetszés tanból.*» *Kokány* Miska zsádányi születésű ifju pedig gyakorlatilag mutatta be a «*Sulyos testisértes tant*» egy börtönőr koponyáján; végül *Morczos* Rébék kitűnő hanghordozással szavalta el a «*Kis angyalokhoz*» című ódát. A vizsga után *Kánagy Sándor* rabiskola tanfelügyelő az egylet nevében «*Bűn és bűnhődés*» című munkáját osztotta ki a lelkesült tanítványok között.

*

Huszonöt éves találkosó. Dr. Baróthy Ákos városi orvos huszonöt éves találkozóra hitta fel egykori iskola társait, kik tegnap meg is jelentek az összejövetelen, mely alkalommal városunk derék orvosa ingyen gyógyította azon iskola társait, kik a váradi rosz bortól katzenjammerbe estek.

ODRY LEHELHEZ.

Hozott az isten dicső hangász,
Te hírneves nagy éneklész
Hát megérkeztél városunkba,
Mint utazó, mint hang vigécz?
Keresni tenort, lágyan csengőt
És bassust, sopránt édeset.
Találsz majd köztünk tenoristát,
Vagy primadonnát, azt hiszed?

Hát egy kis utbaigazítás
Nem fog itt néked ártani
Megsugjuk halkán, merre, — milyen
Hangokat fogsz te hallani.
És válogathatsz köztük aztán,
Mert hang az van itt ezrivel.
Óh Istenem de mennyiféle!
Füledbe cseng, a mennyi kell.

Természetesen a városházán
Ott van a legtöbb hangadó;
Énekl *Bordé* ezt az egy szót,
Majd vígan, majd búsan: Adó!
És szomorúan zeng *Sal* Ferencz ott:
«Hajh nincsen pénzünk semmire!
És színház, városház is kéne
Az ördög óh hogy elvigye!»

Busch Dávid vig melódiáját
Hogy: «Kurz und gut!» élvezheted,
Justh Sándor kontrázik rá menten
S fejéhez vág egy hídkövet.
Vagy bámuld *Dus* Lászlónak hangját;
Duetben *Huncsákkal* kiáll;
A «Szabadságot» eldalolja
Te néked *Laszky* s *Rácz* Mihály.

Tenor ha kell, olyan, a melyhez
Perotti torka fabicsak,
A közgyülésen less csak rája;
Az van *Fekete* Laczinak.
A bassust *Bercsey* György érti
És kezeli azt jól nagyon,
Főként mikor megállapítja,
Hogy hány bitang van Váradon.

S bármerre menj mindenütt hallasz
Hol vidám, hol bus éneket;
Az utra ám egy jó tanáccsal
Szolgálhatunk mégis neked:
A fabódét azt elkerüld jól
S a színészeket hogyha jársz;
Mert ő közöttük egy jó hangot
Világ kincséért sem találsz.

R E N D.

— Lassu Mátyás lovas-rendőr a vízben. —



No nem megmondtam!

Ugyi, hogy úszunk?

Hej pég, de nehéz dolog ez a lubiczkolás. Szegény *Frajla* csacsinak is dérogált az első leczke a vízbe; mer hát ű se kívánja ezt a fojadíkot; én meg ípeg nem szévelhetem; mír mer, hogy nincsen benne szeszély.

Node muszáj tanulni; mivel, hogy ugy parancsojja a mi gyenerálisunk Rinyler ur; meg hát potyán tanít bennünket Felmány.

Tudom is mán a mógygyát, televér paripám is csinálja a tempót; szegény, még a fülivel is eviczkel ha elmerül a hátránya.

Csak az a baj, hogy a Keresbe nagyon nagy az egyenlőség oszt igen egyforma az uniformis.

Pedég kár, mer nem láttya az ember a fejebb valójának a csellagát. A mulkor se szalutéroztam *Popóczy* alkapatány urnak, mír, mer hogy nem vót a gígáján arany gallér.

Node se baj, azír nem haragszik ű meg; mer mivel láttya, hogy követtyük ütet szárazon is vizen is.

A mulkor mán meg vót a foganattya az úszási tanulmánynak, hiszen benne is állott az ujságba; miszerént egy *Kupcsák Verón* nevezetű leányzó bele jugrott az Keresbe a hun legmívőbb, mír mer hogy a szerelmi búbanat gyötörte oszt öngyilkos óhajtott lenni.

De nem úgy van ám a, mer mikor a Veronka elmerült mint a nyeletlen fejsze, a nagy kijabálásra felébredt a parton szunyókáló két czimborám, névszerént *Polecz* Sándor, meg *Bencsik* Gyuri, nosza hirtelen lerugták az váras bűrit, oszt usgyé bele a vízbe.

Egy pár rugás és *Bencsik* koma megmarkolta a Veronka fürtjeit *Polecz* Sándor pég az orlyacsontyába akasztá az ujjait és közös erővel kihúzták a szerencsétlen szívű *Kupcsák* jánt.

A parton osztán tótágásra állították, kieresztették belőle a vizet, vígre pedég hiánytalanul beszámoltak v ele a gazdájának.

Ilyen a, hogyha tengerészetre oktatták a rendőrt; úszik a, mint egy vizilú, a száraz földön pedég meg-
ájja a helyit, mint az orrszarvas.

Hanemhát azír mégis jobb lenne, ha szilvóriummá változna az *Keres*, mer legalább nagyobb buzgalommal vértusoskodna az ember.

Node maj csinál csudát *Löbli*; mir mer hogy tele ereszti szesz moslikkal a vizet; legalább, ha mi neki fekszünk nagy szomjúsággal ide fent, akkor nem lesz áradás Komádiba sohasé.

Lám, lám, nincsen olyan kár, amibe haszon ne legyen!

Node *Frajla* előre; csinájjuk a tempót!

Egy!

Kettő!

Putypurutty!

H A P T Á K.

— Káplár úr Kornya csevegései. —



Csorog a veríték az sim-
léder alul.

Nagy meleg van!

Hicczel az égen az ra-
gyogó metálijája: a nap; sok
benne ja fájer. A lesz most
a legény, aki bele nem szé-
dül az kirchenparádéba.

Node kiájjuk, mert van
a bakába vértus, nem úgy,
mint a huszárba; aki még
egy vín asszony nőtől is meg-
retirál.

Bezony megese a nagy
szégyen, ki is írták az úságba.
Megtörtint; szent való!

Egy huszár őrmester ment
a héten, szeredán raportra
a rendőrsíghé, hogy adjanak
neki statisfrakczijót, mert az

anyósa mindig sturmojja.

Hát az a huszár is vitéz? Hm! Ilyet már nem cse-
nyálna egy virtikli baka-káplár, hanem megtanítaná
azt a fúriját a jaj de fájra.

De úgy kell, minek a katonának a hites asszony,
mikor a jobb kézre csak egyet lehet kapni, a balra
meg akad egy egész armádija, ha kell; még pedig
olyan, aki nemes lelkesedéssel depónájja a libaczom-
bos, süteményes kauczijót.

Mán én nem házasodok meg, míg a kik nadrág
feszül a bokámon; biztatni biztatom a cziczákat, meg
a szakácsnékat, de bezony én a világrt el nem mon-
danám az oltár előtt a hütöt.

Hanem szól már a czapfinstrák; nincs erlőbnisz,
nincs paczirsájn; lófsritt, mars, be az várba.

Isten veled Zsuzsika; szól a katonamuzsika!

Víge az rondabúnak!

A váradi vár visszavétele.

— 1692-ben. —

Ócska kutyabórból olvastam e dolgot,
A nagy bánat miatt a könyvem is csorgott,
Szomoru történet; nem csuda ha sírok
És fehér papirra gyásztintával írok.
Kétszáz éve mult már, de borsózik hátam
S mint pipaszár, most is, akként reszket lábam,
Várad vár vívása, piros véromlása,
Magyarok győzelme, törökök futása.
Hallgassatok tehát és figyeljen reám,
Úr, szolgál, szakácsné, inas, szobaleány.

Pénteki nap volt az; pogánynak vasárnap,
Midőn ajtót, kaput a várban bezártak.
Czapinstrájkot fűttak a torombítások,
Könyeket hullattak a muzulmán lyányok.
Kivül a mieink, magyarok, németek,
Zsidók, oláhok és másféle nemzetek,
Belül meg a török, janicsár és spahi,
Basibozuk, cserkesz és vezérük Ali.
Mindenik kezében görbe kard és puska,
A háremben pedig Kati, Mari, Zsuzska:
Kiket a megyéből raboltak el azok,
Hitvány kutyafejű kamaszok, kavaszok.
Beszorult a várba a turbános csorda;
Szokoli Alinak hosszúra nyult orra.
Szaladgált a bástyán és végre így szóla:
Bizony szük lett a hely az egérfogóba.
Kezdődött az ostrom, megdördült az ágyú,
Talpra ugrott, aki nem volt hűje s bárgyú.
Nosszáky Rudolfnak őse, a vén Márton
Kormos bőrpánczélban létrát vitt a vállon,
Utánna zord arcú, mogorva emberek,
Pipaszúrkálókkal a fekete sereg.
Utánna döcögött Tyirittyó Demeter,
Önkéntes tüzoltó, kezében egy veder;
De nem víz volt abban, hanem forró szurok,
S nyakába akasztva fényes peczér-hurok,
Majd jött Schlézinger is, a szép baka freiter,
Már messziről kiát, gehns weck und weiter!
Hős volt most Izidor; mert a patikába,
Pezsgő brázelpulvert vett be hamarjába.
Járta is tőle a győzedelmi tánczot,
S ő kereste fel leghamarább a sánczot.
Vágyott a magasba, mint a villás fecske,
Úgy ugrált mérgeben, miként a bakkecske,
Török fogságban volt a babája Száli,
Most is egy ablakon búsan kukucskált ki.
Éppen oda villant szeméből egy sűgár;
Dühös volt a legény, mint egy veszett gúnár.
Sikoltott a golyó kifele, befele,
Ennek lába vérzett, amannak a feje.
Döngött az érczkapu, csengett a csatakard,
A bomba és kartács csinált virvárt, zavart.

Százsor ment előre az ostromló csapat,
 De a gyilkos tüztől ismét vissza szaladt.
 Míg végre Schlézinger a bástyára hágott,
 És vitte felfelé a tarka nadrágot.
 Utánna Noszáki bátor legényei,
 A megye és város vitéz cselédei;
 Rettentő küzdelem támadt fenn a tornyon,
 Sok tarfejű legényt vágtak búbon, kontyon.
 Fehér paripáján Ali basa morgott,
 Sehogy sem szívelte ezt a furcsa dolgot.
 Szeretett volna már Szöllös felé futni,
 De látta, hogy élve onnan már nem jut ki.
 Harczolt tehát tovább, de hiába minden!
 Szaladt a serege papucsban, egy ingben.
 A csata elveszett, reményének vége,
 Hullott a sok török, mint levágott kéve.
 Egy golyó találta centrumon a basát,
 Schlézinger Izidor lőtte át a hasát.
 S futott a hárembe, hol selyem diványon
 Pihegett Szálíka; elnyomta az álom.
 Mikor felébredt és Schlezingert meglátta;
 Szerelmesen zárta kaftános karjába.
 Be lett véve a vár, nagy lett a diadal,
 Hangzott a csatakürt és a győzelmi dal.
 Érdemjel díszíté az Izidor gyomrát
 S örömben evett füstölt libasonkát.
 Szálíkáját pedig rögtön karon fogta
 S fedél alá vitte Katonavárosra,
 A hol nyitott egy kis speczerájos bótot
 Feleségétől meg kapott kóser csókot.
 És bár a vár pusztul s téglája hiányzik;
 De az ő családja még most is virágzik.
 A kis Schlézingerek évről-évre nőnek
 És a várkapura szilva maggal lőnek;
 Ilyen a hősi vér; párducz nem szül nyulat;
 Ösei emléken az utód felgyúlad.

Két felhívás.

1878.

POLGÁRTÁRSÁK!

Testvérünk a török nemzet büszkén lobogtatja a félholdas lófarkas zászlót. Plevnát nem tudta bevenni az északi medve; mert *Osmán* basa diadalmasan visszaverte a gyáva muszkákat.

E győzelem örömétől megittasulva, mint a 100-as bizottság elnöke fölszóltalak benneteket, hogy a testvér török nemzet diadalmába vegyetek részt. Lobogózzátok fel házaitokat, világítsátok ki ablakaitokat!

Csokjassa!
 Szálem alejkum.

Mesey Mihály,
 rendező bizottsági elnök. stb.

POLGÁRTÁRSÁK!

1892.

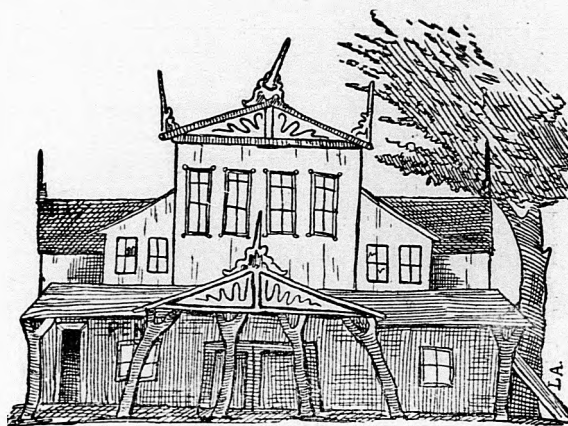
Kétszáz éve annak, hogy a kutyafejű tatárt, a hitvány törököt megpottyoltuk és kiverjük a nagyváradi várból.

A félholdas, lófarkas lobogók, felett győzelmet aratott a Kereszt; felszóltalak tehát benneteket, mint a 100-as bizottság elnöke, hogy e nagy nap emlékére lobogózzátok fel házaitokat, világítsátok ki ablakaitokat.

Abzug!
 Vivát!

Mesey Mihály,
 rendező bizottsági elnök stb.

A FABÓDÉBÓL.



FELGÖBBANÁSOK.

A kortinán van egy lyuk,
 Kiszakadt befoldatjuk.

Az ügyelő.

*

Eleméter vígan Zajong;
 Erőlködik és hangja zsong.

Kritikus.

*

Búsul a sok kritikus;
 Mert azt mondom nekik: kuss!

Egy tündér.

*

Vasárnap a kuliszák közt
 Csókot kaptam én és nem szösz.

Egy udvarló.

*

Mindig a magasba járok
 És lenézem a világot.

Egy karzati delnök.

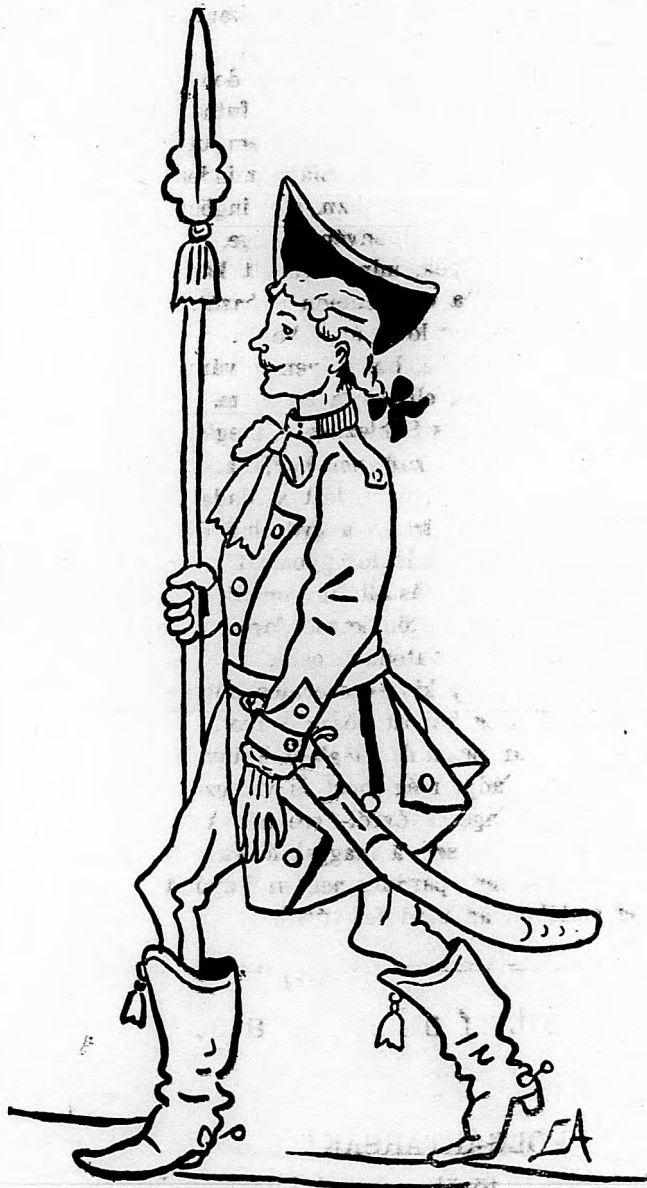
*

Hogyha a színházban ülök
 Margó Zelmáért hevülök;
 Mert ő rajta van sok báj
 És én rajtam vastag háj.

Olvadozó.

BALDENSTEINI KAEMPF RÓBERT.

A «*Basár*»-ban fut a pinczér
 És felhoz egy akó sert;
 Mert szomjazik a főhadnagy
 Baldensteini *Kaempff* Róbert.
Síró Zsigmond az orvos is
 Megérkezik s oda ül;
 A két vitéz a melegtől
 Majd elszédül úgy hevül.
 Szunyókálnak, bóbiskolnak,
 De jön egy légy s hirtelen
Kaempff Róbertnek az orrára
 Rászáll a kis szemtelen.
 A főhadnagy felretten és
 Így szól: himmel kruczifix!
 S tenyerével rácsap s a légy
 Széjjel locschan, mint a vix.
 Ettől kezdve élénkebb lett
 A társalgás: mivel ott
 Sokszor üté a hordóba
 Náczi pinczér a csapat.
 Szóra szó jött s a dolognak
 A vége lett fogadás,
 Lovag módra, férfi szóra,
 Nem lehet benne csalás.
Kaempff állítja, hogy Váradról
 Kótra kimegyen gyalog
 Tíz órára és hogyha nem,
 Akkor ő fizetni fog.
Síró doktor fejét rázza:
 Nosza lássuk s ime már
 A főhadnagy neki indul,
 Pár percz mulva messze jár.
 Vele futott vizslája is,
Ralf a derék, hű kutya,
 Melynek farka vígan billeg,
 De arcza bús és buta.
 Nagyokat lép, a nagy osztrák,
 Szegény *Ralf* is fut, szalad,
 Rá rátekint gazdájára,
 De pihenni nem szabad;
 Vorvertz! Aport! Ez a jelszó
 Nincs pardon, nincs akadály;
 Nyelvét ölti ki a kutya
 S vinnyog, mert a foga fáj.
 Kót előtt, hogy megállottak
 S a fogadást megnyerék,
 Útasnak és útitársnak
 Kijárt a finom ebéd;
 Baldensteini *Kaempff* Róbert úr
 Evet finom pecsenyét,
Ralf a derék vizsla pedig
 A csontokat rágta szét.



De a midőn Nagyváradra
 Visszajöttek, ittak sört;
 Szegény kutya bánatában
 Mindent összevissza tört.
 Kopók, vizslák ebből az lesz
 A tanuság és morál;
 Hogyha eb vagy, *éhgymorra*
 Szeszes italt ne igyál.

L. A.

A SIVATAGBAN.



— Hová, hová derék török ?

— Megyek Nagyváradra ; mert ezelőtt kétszáz esztendővel a dédapám abban a rongyos várban hagyta a *lábás jószágait* és visszakarom foglalni.

— Akkor ne puskaporról, hanem Zacherlinnel töltsd meg a fegyvered ; mert úgy hallottam, hogy a dédapád ingóságai életben vannak, de nagyon csipnek.

A GYERMEKEK.



— Te Miska tudod, hogy miért vette fel magára a papa azt a prêmes dísz bundát ?

— Hát bizonyosan azért ; mert az ünnepélyre ment.

— Dehogy ! Nem azért, hanem ma reggel mérges volt a mama és a vattával bélelt mentén keresztül nem érzi úgy a verést, ha későn jön haza.

JÓ MENTSÉG.



— Jakab ! mit tsinálod ? Wájj te ; disznósankát eszel ?

— Eszem hát ; mert ez a disznó edj khóser ; a rabinos hízlalta útet *liba-tajással*.

IRODALOM.

Zola *Emil* «La Débacle» című művét, 66,000 példányban nyomatták és mind elfogyott ; hasonló sors érte, lapunk munkatársát *Sas Edét* is, kinek «*Alarcz nélkül*» című munkáját mohó vágygyal kapdosta el a közönség.

Nevető fejfák

I.

Higyjétek el, hogy a sorsom
Nagyon szomorú volt Borson.
Ettem káposztával csikot
S megkaptam a torokgyikot.
Feleségem szomorú
Fején özvegy koszorú.

II.

Hiába szól vigan most már a muzsika,
Meg nem moccan többé Beszédes Zsuzsika ;
Pedig ő volt első és legszebb a tánczba,
Bodros rokojája izgett, mozgott ránczba.
Keszkenője, amely pettyes volt és karton
Kiss Pál találta meg a Berettyó parton.
Zsuzsika pedig a vízbe fült és halva
Húzta ki babája, a szemölcsös Varga.

KLÁRIKA.



Hisztem, hiszen!

E mán osztán valami. Vede van a vizdátat; [be-
zájtát a felsőbb leján-iszitolát.

Bizon téjem szépen, endem szetundába pónaltat
vad hájomból.

Minded!

Az öjdöd med bánynya; hiszen nem atajot én ta-
nonot lenni; nem tell netem a tudomány; czat a
vatáczió!

Olyan nagyot isz szóhajtottam, mitoj a szutba
czaptam azotat a navalyász tönyvetet.

Mosz mán szabad a vászaj.

Mitój a bizonyitványt haza vittem úd medjatott
a tata, mint a tétfenetű dobot.

Szebaj! Tul esztem azon isz. Ud szotott az öjed;
döjczöd, mojczod, de azután tibétül; hanem első
nap nem taptam ebédet; hát ha nem taptam, nem
taptam!

En isz elteztem tuczczolni; felmásztam az epej-
fája ész edész nap ott tuczjojodtam.

Ud néztem ti a fetete epejtől, mint ed szejeczen.

Hej be szédeltem isz madamat, mitoj jött az Ödön,
med a Béla.

Czupa mejő feteteszed vót a tezem, med az a
czótja tejmett ajanosz tisz szám.

A davalléjot moszolyodtat is — eszem a nyatotat
— de azután felvettem az uj juhámat és elczábitot-
tam a tedvesz fíjutat.

Ej haj! feje tölem bubánat, be van zájva a felsőbb
leányisztola, hogy a tutya egye med a tövit.

Itt van a vatáczió!

Múlasszunt!

Vidadjunt!

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.



Aratnak, aratnak,
Peng a kasza, sarló;
Aranyos fürtjeit
Elveszti a tarló.
Szederinda között
Guggol a sok kereszt;
Reátok a bagoly
Nagy szemeket mereszt.
Furfangosan pislog
És esze azon jár,
Hogy tele lesz a csűr,
Gabonás és hombár.
Meghízik a zseb is;
Degeszen domborul,
Kiváltha a búza
Szeme meg nem szorul.
Ne búsuljon senki;
Legyetek vidámak,
A huhogásomtól
Csengő kacaj támad.
Itt az én termésem,
Virágos réten nő;
Két forint egy véka;
Fizessetek elő!

*
A „Bagoly“ előfizetési ára:

Egész évre	---	---	---	---	8 forint.
Fél évre	---	---	---	---	4 forint.
Negyed évre	---	---	---	---	2 forint.

Felelős szerkesztő: LOVASSY ANDOR.

Társszerkesztő: FEHÉR DEZSŐ.

Kiadótulajdonos: LANG JÓZSEF.